

Fericiților Martiri, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat,
rugați-vă Domnului să se îndure spre sufletele noastre.

CENTENAR

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXV Nr. 1-2 (318-319) ianuarie - februarie 2021

Anul Sfântului Iosif

Cu prilejul împlinirii celor 150 de ani de când Papa Pius al IX-lea (1792-1878) a proclamat pe Sfântul Iosif patron al Bisericii Universale, a fost publicată Scrisoarea Apostolică a Papei Francisc intitulată „Patris Corde” (*Cu inimă de Tată*).

Documentul a fost emis la 7 decembrie 2020 și publicat în 8 decembrie 2020, la Solemnitatea ”Neprihănitei Zămisliri”, Solemnitate la care Papa Pius al IX-lea, în 8 decembrie 1870, a făcut lumii cunoscută această proclamare.

Papa Pius al IX-lea este un Papă bine cunoscut, a avut un pontificat lung, de 32 de ani, timp în care s-a remarcat prin hotărâri importante pentru viața Bisericii. A definit dogma *Neprihănitei Zămisliri* (1854), la 8 decembrie 1869 a deschis Conciliul Vatican I, în cadrul căruia a definit dogma infailibilității papale (în domeniul credinței sau a moralei) și i-a dat un loc deosebit Sfântului Iosif în Biserică. În zilele noastre, Papa Francisc hotărăște să-i dedice Sfântului Iosif un an, un an străbătut de pandemia Covid19, de nesiguranță, neliniște și suferințe. Sfântul Iosif, tatăl purtător de grijă și ocrotitor al lui Isus și ocrotitor al Sfintei Fecioare Maria, a fost o prezență discretă, dar cu o desăvârșită încredere în Domnul, ceea ce a făcut să accepte în viața sa evenimente pe care nu le înțelegea deplin. Această încredere în Dumnezeu dorește Papa Francisc să o avem și noi.

Privind viața Sfântului Iosif, „un om drept”, cum este numit în Evanghelii, ne impresionează măreția și frumusețea sufletului său. Luându-l ca model, vom putea depăși răul pandemiei cu un curaj creator de Bine. În limba ebraică numele Yoseph înseamnă „Dumnezeu să mai dea, să mai adauge”; și, dacă ne gândim bine, astăzi și oricând, avem nevoie de darurile lui Dumnezeu.

Un dar binecuvântat ar fi ca familia, adevărata familie, să nu se piardă sub influența tot mai intensă a modernității, cu ideea că familia pe care o susține lumea de azi are la bază afecțiunea, în vreme ce familia tradițională avea la bază interese reciproce. Acestea pot fi oricând, însă multele divorțuri de astăzi nu dovedesc trăirea unei adevărate și trainice afecțiuni. Copiii din aceste familii sunt crescuți și educați de bunici, în cel mai bun caz, altfel, doar de bone și instituții. Acești copii nu vor cunoaște toată căldura familiei și multele forme în care se manifestă zilnic legătura de iubire dintre ei și părinți. Nu vor ști pe deplin nici ce înseamnă un tată și o mamă, pentru că părinții, din cauza profesiei, au prea puțin timp pentru copii lor.

Anul Sfântului Iosif ne va readuce sub privire Familia Sfântă, munca cinstită, dăruirea și conștiința datoriei și poate va trezi dorința de a ne fi exemplu. Un alt dar binecuvântat îl dorim pentru tineri, ca ei să nu piardă sensul vieții în absența credinței.

Intrăm într-un An Nou și, în același timp, în Anul închinat Sfântului Iosif, intrăm cu rugăciunea în suflet: „*Sfinte Iosife, Patronul Bisericii Universale, păzește-ne în pacea și harul divin și roagă-te pentru noi!*”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

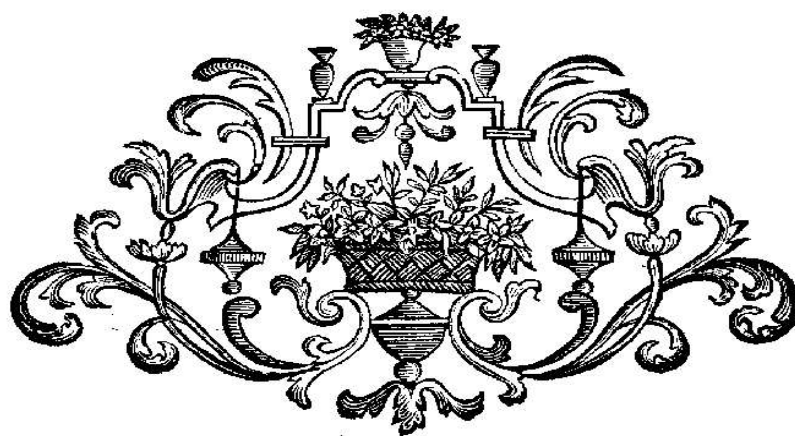
Stă în puterea noastră să facem o rugăciune bună și să culegem roadele ei. Rugăciunea înaltă și neobișnuită este într-adevăr un dar ales, pe care Dumnezeu nu-l dă decât la foarte puține persoane, însă rugăciunea mentală, obișnuită, nu o refuză nimănui. Dar și rugăciunea obișnuită e foarte sfântă și folositoare. Sfântul Ignațiu ne amintește trei lucruri care se cer respectate: să avem clară în memorie taina asupra căreia dorim să medităm, să analizăm profund taina, să medităm mișcând în noi sentimente și, în sfârșit, să deșteptăm în noi voința. Folosindu-ne de voință, putem învinge și uscăciunea sufletului.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,

Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
”Labora Sicut bonus miles Christi”.....	4	În drum spre casa Tatălui.....	13
Despre limba română de azi.....	5	Congregația Maicii Domnului Centenar.....	17
Icoana, biserica din casa noastră...9		Rugăciune la Isus.....	20

„Labora Sicut bonus miles Christi”

Ai căzut? Și-ți pare rău că umbli pe un alunecuș, gata-gata să te prăvălești cu fiecare pas ce-l faci? Te răstorni mereu?

Poate trebuie să urci mult, poate ești dintre cei cu ursita neștrămutată de-a te ridica mereu, și cazi ca din cădere să-ți faci un trepte pe care să urci; ești ispitit, mereu îndrumat la rău, ca să ai pe ce-ți pune piciorul și să urci.

E ursita noastră: *Să muncim mereu*, să ne ridicăm mereu. Descurajarea să nu aibă loc în viața ta, e bătrânețe și putrejiciune.

Cugetă la această istorioară:

Isidor de Sevilla e dintre cei mici în familie, și trebuie să asculte, trebuie să lucreze la poruncă. Fratele mai mărișor, Leandru, îi dă lecții și-l înhamă la muncă aspră. Se plângea în zadar. Ca să ajungă ceva în viață, trebuia să se obișnuiască cu fruntea asudată și cu spatele îndoite de oboseală... Isidor simțea o povară prea mare pentru micile-i puteri. Nu mai avea curaj.

Ce să facă? Fuge de la casa părintească și o ia raita pe dealuri și câmpii. Se tolănește în ierburile moi, șade pe buturugi, odihnește la umbra dulce a pomilor și doarme în tihnă prin fânațe. Nu i-a trebuit mult până să se sature. Nelucrarea și lenea obolesc deseori mai mult decât munca aspră și sârguincioasă.

Sătul de raita asta fără rost și socoteală pe câmpuri, se așează înspre seară pe marginea unei fântâni de piatră.

Ce vede el? Piatra ca o verigă a fântânii, piatra mai de deasupra, era tăiată, brăzdată de-o mulțime de adâncituri groase cât funia fântânii.!

Ce poate să fie? Piatra roasă atât de afund! Doar piatra e tare, e cea mai tare. Cine a putut-o săpa așa? Cine a scormonit-o atât de frumos , cu șanțuri fine în care lunecă degetul?

Isidor sta gânditor și oboist pe marginea fântânii. Soarele asfințise după culmile cu piatra arămie...E atât de rău să nu lucrezi, te plictisești și toate gândurile urâte ca șerpilor și șopârlele reci se cuibăresc în cap... Isidor nu-i mulțumit. Era mai fericit când lucra din toate puterile. Dar cine-i va spune ce înseamnă brazdele acestea în piatra de sus a fântânii pe care ședea acuma?

O femeie se apropie să-și ia apă. Isidor o întreabă. Ea îi explică:

Picurii de apă căzând în același loc, sfredelesc piatra. Funia cu care se scoate apa din fântână, apăsând ani de-a rândul pe marginea de piatră, a săpat șanțurile pe care le vezi...

Funia moale a brăzdat piatra tare, pentru că s-a frecat mereu de ea!

Gândul acesta a fost ca o lumină pentru micul Isidor. Hotărî să se întoarcă acasă, să muncească încet, continuu, cu răbdare, fără disperare. Așa și făcu, devenind marele sfânt, gloria Sevillei, Sfântul Isidor de Sevilla.

Episcop Ioan SUCIU

Despre limba română de azi

„Se scrie de mântuială cu noțiuni și expresii luate <după ureche>, prin clișee verbale și formule de-a gata sau cu prețiozități semidocte, fără să se reflecteze asupra < artei > de a scrie și a vorbi propriu, elegant, expresiv”, afirma în urmă cu ani Șerban Cioculoescu.

Astăzi, în perioada de tranziție pe care o traversăm, lucrurile stau mult mai rău, fiind în pericol însăși identitatea limbii române. „Limba română n-a fost niciodată mai batjocorită ca acum. Se vorbește sângheros de urât, cu un apetit al promiscuității și al degradării de care cu greu ne vom putea vindeca. Viața cetății a devenit o baie de vulgaritate. Suntem în ochiul unui vârtej toxic, al unei tornade care riscă să ne desfigureze” (1).

Răspunsul față de degradarea limbii este indiferența și ignorarea regulilor, de aceea protejarea și cultivarea limbii române este un imperativ. În primul rând, Școala este datoare să învețe pe elevi limba română și utilizarea ei corectă în comunicarea orală și scrisă. În același timp, astăzi, este obligată să dea elevilor date esențiale din istoria limbii române, limbă de origine latină, asemenea celorlalte limbi romanice: italiana, franceza, spaniola și portugheza, având comun structura gramaticală și o mare parte din fondul lexical principal.

Limba română este a noastră, o vorbim, dar ne-au lăsat-o „părinți”, este moștenirea, tezaurul ce-l lăsam urmașilor. „Limba este ființa vie care ne vine din timpurile cele mai depărtate ale trecutului nostru, ea este cea mai scumpă moștenire a strămoșilor care au lucrat, generații de generații la elaborare acestui produs sufletesc”, spunea Nicolae Iorga. Limba este primul semn de identitate a unui popor, cel mai important mijloc de comunicare și „instrumentul esențial al culturii sale”, iar noi suntem asemeni limbii pe care o vorbim.

Se ridică întrebarea: Cum o lăsam urmașilor? Noi am primit o limbă frumoasă și îmbogățită prin poeți, scriitori și oameni de cultură. Până nu s-a uitat testamentul lui Ienăchiță Văcărescu: „Las vouă moștenire/Creșterea limbii românești/Ș-a patriei cinstire...” și contribuția lingvistică a Școlii Ardelene, limba noastră era lauda noastră.

Lingvistul Alexandru Graur accentua un adevăr: „Nimeni nu este obligat să cunoască toate limbile, dar oricine trebuie să o știe bine pe a sa”.

În Franța, țară cu o cultură de renume, au fost create instituții speciale „pentru apărarea și cultivarea limbii franceze” și oamenii, chiar cei mai puțin cultivați, nu-și permit să se abată de la regulile stabilite de lingviști.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

La noi, aceste regulile stabilite de lingviști și Academia Română, pentru vorbirea și scrierea corectă a limbii române, sunt ignorate de un însemnat număr de vorbitori - din ce în ce mai mulți -, care le consideră facultative, deși sunt obligatorii.

„Nu trebuie să fii lingvist ca să-ți dai seama că limba română s-a urâțit, sau, mai bine zis, este urâțită, simplificată, traumatizată de unii vorbitori fără carte și bun-simț. Nici limba scrisă nu dă totdeauna semne de inteligență și corectitudine”, afirmă prof. universitar Eugen Simion (2).

Profesorul constată cu amărăciune că Chirițele nu au dispărut, iar Adriana Stoichițoiu Ifim, conferențiar la Facultatea de Litere a Universității din București, subliniază cu amărăciune și ironie: *„Toată țopimea face alergie la cuvintele din Dex, tocindu-le pe cele din ghidul de conversație român-englez”*.

Se pare că astăzi este lumea mediocrității, cu o cultură îndoielnică și comportament necivilizat. În timpul său, unei astfel de lumi, cu autoritatea sa, Titu Maiorescu nu i-a permis să se afirme. De atunci, în momentele de criză în cultură, se spune: *„Înapoi la Maiorescu!”*

„Exigența unei bune utilizări a limbii se adresează mai ales oamenilor și instituțiilor pentru care vorbirea este o profesiune: presa în toate variantele ei, școala pe toate nivelele ei, scriitorii și politicienii.

Acestea sunt mediile creatoare de modele” (3).

Accentuăm rolul mass-mediei, subliniind Televiziunea ca un puternic instrument de informație și mijloc de comunicare, de educație, de influență, opinii și comportament. Am dori să transmită mai multe programe culturale și mesaje pozitive, nu să lase larg spațiu emisiunilor de scandal, violenței în limbaj, manipularilor și prezenței persoanelor puțin sau deloc cultivate. Prezentatoarelor li se cere să stăpânească limba literară, dar, adesea, vorbesc cu greșeli, oferindu-le de modele.

Astăzi, greșelile de limbă sunt tot mai numeroase, atât de numeroase, încât acoperă toate domeniile limbii vorbite și scrise: fonetic, lexical, gramatical, ortografic și stilistic.

Pentru a îndepărta din greșelile vorbitorilor, enumerăm câteva, apelând la gândul înțelept al lui Cicero (106 î.Cr. - 43 î.Cr.): *„Orice om poate greși, dar numai cel fără minte stăruie în greșeală”*.

Persoanei care vorbește în public i se cere însă o pregătire școlară serioasă în domeniul umanist, inteligență, stăpânirea limbii literare, creativitate și arta de a atrage, de a convinge și încânta auditoriul. Evitarea cuvintelor și expresiilor vulgare și necuviincioase - regulă retorică și stilistică universal valabilă - se impune să fie riguros respectată. Pentru a atinge aceste înălțimi, din Antichitatea greco-latină

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

până în timpurile moderne, vorbitorii europeni s-au pregătit continuu. În pofida timpului, legile oratoriei au rămas aceleași, doar cu o tendință recentă de simplificare.

Maniera de a vorbi și scrie este mărturia unei întregi ființe, modul în care ne exprimăm gândurile, sentimentele și trăirile ne aparține și ne reprezintă, ne reflectă pe noi, personalitatea noastră. „*Le style est l'homme meme*” (Stilul este omul însuși), spunea Buffon (1707-1788) în cadrul „Academiei Franceze”, la 1753, cu intenția de a elogia pe marii scriitori în contrast cu vorbitorii sterili, vorbitori de cuvinte, dar nu de idei.

La noi, de la nivelele înalte până la cele de jos, se vorbește cu greșeli. Mulți parlamentari rostesc greșit substantivul *prevedere*, accentuând vocala *e* din prima silabă, când accentul corect este pe vocala *e* din a treia silabă.

Tot greșit se accentuează cuvântului *editor*, unde accentul corect este pe silaba a treia, nu pe prima. Reproducem accentele corecte la cuvintele care creează dificultăți: *fe-no-men*, *ca-rac-ter* (accentul este pe a treia silabă), *se-ver*, *duș-man* (au accentul este pe silaba a doua), *an-tic*, *u-nic*, *pro-fe-sor* (cu accentul pe prima silabă).

Cele mai numeroase greșeli, copleșitor de numeroase, sunt în domeniul vocabularului și aparțin îmbogățirii lui prin neologisme. O

pregătire școlară serioasă nu le-ar fi făcut posibil.

Neologismul este o unitate lexicală nouă în limbă, rezultat al unui mijloc intern de îmbogățire a lexicului, sau unitate nouă, împrumutată dintr-o limbă străină. De la Școala Ardeleană până astăzi au fost respectate reguli bine motivate; în Neologisme, Titu Maiorescu le-a formulat. În ceea ce ne preocupă acum, regula este clară: „*Acolo unde astăzi lipsește un cuvânt, iar ideea trebuie neapărat introdusă, vom primi cuvântul întrebuițat în celelalte limbi romanice, mai ales în cea franceză (nu vorbim de termeni tehnici)*”.

Din limba engleză - limbă neînrudită genealogic cu româna - au intrat în limba noastră cuvinte în urmă cu un secol și s-au integrat, dar au intrat prin filieră franceză, sunt mai ales termeni din domeniul sportului: *fotbal*, *tenis*, *ski*, *baschet* etc. După cel de al Doilea Război Mondial, au intrat cuvinte sau expresii din engleza britanică sau engleza americană, cuvinte din domeniul informaticii: *mouse*, *computer*, *e-mail*, *click* etc., în general din domeniul tehnic.

În ceea ce privesc anglicismele (cuvinte sau expresii din engleza britanică, dar mai cu seamă din engleza americană, pătrunse în alta limbă și neadaptate), unele sunt cuvinte sau sintagme necesare, care nu au echivalent în limba noastră, altele, cele mai numeroase, sunt inutile, în multe cazuri

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

sunt dăunătoare - cuvântul românesc există și nu se motivează introducerea neologismului. Globalizarea cu multiplele relații internaționale nu este cauza invaziei de *anglicisme*, numite și *străinisme*, *xenisme* și *barbarisme*. Cauzele reale sunt multe: insuficienta cunoaștere a limbii române, snobismul lingvistic, dorința de a epata, comoditatea, incapacitatea creativității stilistice, jocurile video, toate legate de abandonarea cititului - cititul dezvoltă inteligența și îmbogățește limba.

În felul acesta s-a ajuns la comunicări absurde, cum sunt menționate cele din revista Campaign: „*Cred totuși că lucruri semnate de noi vor ajunge la most liked advertising*”.

Ne pare rău, dar comunicări fără sens întâlnim și în afara anglicismelor, la vorbitorii cărora le este străină gramatica și obligația exprimării clare, de exemplu: „*Oamenii politici trebuie să facă decât promisiunile care le pot ține*”, este o frază ce nu spune nimic.

Astăzi nu mai spunem frizeri și croitori, ci *creatori de fashion*, nu ne mai concentrăm, ci ne focusăm, nu realizăm, ci *implementăm*, nu e ceva obligatoriu, ci e un *must*, nu mai consimțim, ci *achiesăm*, nu luăm în considerare, ci *anvizăm*. Lista anglicismelor, pe cât este de nesfârșită, pe atât este de inutilă: *blockbuster* - film de succes, *stand up comedy* - spectacol improvizat, *cover* - preluarea unui cântec, *home delivery food* - mâncare livrată la domiciliu,

outfit - ținută, *make up* - machiaj, *blush* - fard, *stiling* - coafură etc.

Marile personalități ale culturii noastre sunt conștiente că limba de lemn se împământenește tot mai mult, sunt conștiente că identitatea limbii române este în pericol.

Atâta timp cât în *Școala Românească* se forma baza culturii generale, vorbitul și scrisul corect, odată cu gândirea corectă și supravegherea stilului, se forma deprinderea cititului și capacitatea autoformării, limba noastră se îmbogățește și sporește în frumusețe.

Dar toate acestea nu se învață dintr-o dată, se învață în timp, cu efort, cu mintea trează, cu cartea într-o mână și cu creionul în alta. Și nu la telefoanele mobile și la Internet (pentru informațiile de pe Internet se cere un nivel de cultură).

„*Să avem grijă ca LIMBA ROMÂNĂ să nu se piardă în buimăceala, în confuzia de azi, din viața noastră*”, ne face atenți prof. Eugen Simion. Și să nu uităm calea: **ÎNAPOI LA MAIORESCU!**

Otilia BĂLAȘ

-
- (1) Andrei Pleșu, „Martirajul limbii române” în „Despre frumusețea uitată a vieții”, Ediția a III-a, București, Humanitas, 2016, p.334;
 - (2) Academia Română, „DOOM-Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române”, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Univers Enciclopedic, București, 2005, p. X;
 - (3) Andrei Pleșu, op.cit., p.335.

Icoana, biserica din casa noastră

Ca în fiecare început de an, lăsăm ca speranța să poată spune ultimul cuvânt.

Reuniunea Mariană, marea familie a acelor care dincolo de norii negri ai vieții văd speranța că Dumnezeu le creează și le recrează pe toate bune, își propune un nou țel spre care să tindă viața și rugăciunile lor în anul care se întrevede.

În timpul în care, această pandemie numită „o doamnă care face rău” de către Papa Francisc, ne îndepărtează de tot ceea ce înseamnă comunine, intimitate, familie, prin încercarea sa de a ne îndepărta de însăși natura umană, dornică de afecțiune pentru a se putea realiza, suntem invitați să regăsim modul just de a ne trăi vocația de celebranți al misterului vieții călăuzite de Dumnezeu pe efemera cale.

În acest sens am dori să ne ancorăm pe imaginea, pe icoana Fecioarei Maria din casa noastră. Spre exemplu pe „Eleousa”, sau „Doamna tandreții”, și să facem în așa fel încât icoana să devină biserica din casa noastră!

Casa este locul cel mai tainic, cel mai intim al omului. Acolo este omul cu ai lui, locul în care el se întâlnește cu lumea lui și cu Dumnezeu. Acolo își găsește locul și icoana.

Privindu-o, noi nu rămânem la icoană, noi privim dincolo de icoană.

Icoana este rugăciune sau, mai degrabă, Liturghie. Icoană fără Liturghie nu se poate, cum nici Liturghie fără icoană. Icoana este cea în fața căreia stăm și ne rugăm lui Dumnezeu, în fața căreia ne plecăm genunchii atunci când suntem triști, când suntem necăjiți, când neapasă durerea. Icoana este cea în fața căreia ne plecăm atunci când suntem cuprinși de bucurie. Însă, atunci când am păcătuit, greu privim o icoană. Dar nu numai o icoană, căci noi toți suntem tot atâtea icoane smerite ale lui Dumnezeu. Și atunci, când ai greșit, îți este greu să privești în ochii prietenului sau prietenei, în ochii soțului sau soției, în ochii copilului, sau copilul în ochii părinților; privești

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

- L’evêque martyr Tit Liviu Chinezu -

„Il était né en 1904 dans la commune de Huduc, aujourd’hui Maioresți, département du Mureș, où son père était prêtre. Il fit ses études secondaires au lycée de Reghin puis à Blaj. En 1925, il fut envoyé à Rome, où, à la fin de ses études de théologie, il fut ordonné prêtre, en 1930. De retour au pays, il fut professeur à l’École normale de garçons de Blaj, puis à l’Académie de Théologie où il occupa la chaire d’apologetique et devint finalement recteur du séminaire de Blaj.

Au cours de ses études, il s’était distingué par son intelligence, sa modestie et sa persévérance. À Rome il avait voulu entrer dans un ordre religieux, les Jésuites ou les Dominicains, mais il y avait renoncé.

Ce fut un penseur remarquable, attaché à la philosophie thomiste pour laquelle il organisa des cours d’initiation. Il traduisit des livres et en imprima quelques-uns à ses frais pour élever le niveau spirituel de la jeunesse.

Il avait une grande dévotion et beaucoup d’admiration pour sainte Thérèse d’Avila dont il voulait traduire la vie en roumain.

Il fut aussi quelque temps prêtre à Bucarest, où il habitait avec sa sœur.
(à suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Să pregătim leagănul inimii”

- „Episcopul Martir Tit Liviu Chinezu” -

S-a născut în anul 1904 în comuna Huduc, azi Maiorești, județul Mureș, unde tatăl său era preot. A început liceul din Reghin și l-a continuat la Blaj, unde l-a și terminat. În 1925 a fost trimis la Roma pentru a studia temeinic Teologia și, la absolvire, în 1930, a fost hirotonit preot. Întors în țară, a fost profesor la „Școala Normală de Băieți” din Blaj, apoi la Academia Teologică, ocupând Catedra de Apologetică, și în urmă a fost rector al Seminarului blăjean.

În timpul studiilor s-a remarcat printr-o inteligență deosebită, prin modestie și perseverență. La Roma a voit să intre într-un Ordin călugăresc, la iezuiți sau dominicani, dar a renunțat.

A fost un gânditor de elită, a susținut filozofia tomistă, organizând cursuri de inițiere. A tradus cărți, tipărind unele pe cheltuiala sa, pentru ridicarea vieții spirituale a tineretului.

A avut o mare devoțiune și admirație pentru Sfânta Tereza de Avila, mare mistică spaniolă din sec. XVI, căreia voia să-i traducă viața în limba română.

Un timp a fost preot la București, unde stătea cu sora lui.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

în jos sau în lături, te uiți într-o parte sau în alta. De ce? Pentru că are loc această întâlnire. Iar întâlnirea cu icoana se realizează în rugăciune. Nici nu se poate altfel.

Citind cu atenție Vechiul Testament, constatăm că prima icoană (chip) a lui Dumnezeu a făurit-o El Însuși, atunci când, ca încununare a creației, l-a creat pe om. „Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul (gr. κατ' εἰκόνα) și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul! Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie” . E vorba nu despre o icoană zugrăvită, ci despre o icoană vie, după chipul Dumnezeului celui viu, în care, pe lângă darul vieții, Dumnezeu a suflat „suflare de viață”, suflare din suflarea Sa.

Părinți ca Irineu, Clement al Alexandriei, Atanasie cel Mare, Grigorie de Nysa, Maxim Mărturisitorul, Grigorie Palama, teologi ca Origene, au prelungit învățătura Sf. Apostol Pavel, legând tema „Cristos – chip al lui Dumnezeu”, cu tema Genezei „omul – după chipul lui Dumnezeu”. Ei au reușit să clarifice faptul că arhetipul omului este Cristos, Logosul întrupat. Cristos reprezintă Chipul lui Dumnezeu, iar omul chipul lui Cristos; prin urmare omul este chip al Chipului.

Purtând în sine chipul lui Dumnezeu, fiind o icoană a Lui, omul tinde implicit spre îndumnezeire. Creat ca chip al lui Dumnezeu, omul trebuie să devină tot mai asemenea Lui, să se umple tot mai mult de Dumnezeu, să-L facă tot mai vizibil în ființa sa pe Dumnezeu. Cu cât cineva este mai sfânt, cu atât reprezintă o icoană mai autentică a lui Dumnezeu, descoperă lumii ceva din Dumnezeu. Transfigurarea la care este chemată natura umană, inclusiv trupul, ne-a fost vestită și preînchipuită în Schimbarea la Față a lui Isus pe muntele Tabor: „Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina”.

Tot acest itinerar al creștinului poate fi ajutat de cei deja ajunși, mai ales de cea deja ajunsă, de Preacurata Maică a Mântuitorului, prin prezența ei în icoana din casa noastră.

Să încercăm să găsim un moment de liniște în ziua noastră; poate aprindem o lumânare ca să ne ajute să intrăm într-un climat de rugăciune, poate prin recitarea unui psalm, cel care ne inspiră cel mai mult, orice pentru a înălța inimile spre Chipul Vieții.

Să trăim astfel încât să ne transformăm tot mai mult în adevărate chipuri ale lui Dumnezeu, să devenim tot mai mult icoane!

Pr. Traian DOBRATĂ

În drum spre Casa Tatălui

Alegerea unui an închinat icoanei mi se pare minunat. E un alt fel de a spune an închinat lui Dumnezeu. Icoana este o fereastră spre Cer, ne ajută să ne transfigurăm, să ne deschidem spre Dumnezeu când ne adresăm Lui. Să ne rugăm cu smerenie: să-L adorăm, să ne căim, să-I mulțumim, să-I cerem, cu voce tare, în meditație, în contemplație. El este primul care ne cheamă, El este însetat de noi, El ne așteaptă să I ne adresăm ca unui prieten. Ce mare cinste și binecuvântare! Nu pânza, lemnul aurit, pictura, oricât de măiestrită, ne ajută să-I vorbim, ci Spiritul Sfânt care se găsește în noi. Și așa cum Rozariul este o Mică Biblie, care parcurge în misterele sale întreaga viață pe pământ a Mântuitorului nostru, tot la fel, icoana descrie pagini întregi din Sfânta Scriptură. De aceea pictorul de icoane, în afară de faptul că trebuie să ducă o viață curată, care tindă spre sfințenie, trebuie să cunoască bine cuvântul lui Dumnezeu. Și să nu uităm, că *"la încheierea timpului vieții vom da socoteală asupra modului în care am utilizat această resursă numită timp, alături de trupul nostru, alături de facultățile noastre, inteligența noastră, voința noastră..."* (PSS Florentin, Episcop al Eparhiei de Cluj-Gherla, la Radio Maria, 1 ian. 2021).

Dau mai jos o mărturie personală a felului în care m-a urmărit faptul

că voi da socoteală pentru "talantul" primit. Am descoperit icoana poate nu întâmplător. Dumnezeu mi-a dăruit un pic de talent la desen. De mic copil, reușeam să surprind în desen trăsăturile feței prietenilor mei. Mi-am dorit să urmez Școala de Arte Plastice, dar părinții m-au descurajat. Crescând într-o educație religioasă, pentru care mulțumesc lui Dumnezeu, m-a urmărit faptul că nu îmi folosesc talentul. Am început să pictez, în ulei, pe capacul unor cutii de pantofi, apoi pe carton ceva mai mare, în prima vacanță după ce am intrat la facultate, când viitorul soț mi-a dăruit de ziua mea culori de ulei, la care visam. Și am umplut casa părinților mei cu picturi după pictori celebri, după natură. În primii ani de căsătorie, am urmat Școala Populară de Artă, pe care am întrerupt-o când s-a născut fetița mea. Am lucrat în cercetare pasionat și am avut prilejul să ajut cu măsurători la doctoratul multora. Unul dintre ei, un chimist, Ioan Feneșan, a apărut în laborator cu o bucată de lemn pregătită pentru icoană și mi-a cerut să pictez acasă după o imagine a Sfintei Fecioare. Mă căuta zilnic să îmi descopere tainele picturii pe lemn, ultima fază fiind aplicarea foiței de aur. Mi-a plăcut atât mult, încât am tot pictat icoane, dăruindu-le unor preoți, unor tineri proaspăt căsătoriți; participam la expoziții în biserică, eparhie. În postul

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

Paștelui și Crăciunului pictam icoane oferind acel timp ca rugăciune. M-a fascinat la o expoziție de la biserică că oamenii se apropiau cu adorație și sărutau icoanele. Era uimitor că, în strădaniile de a picta, când nu eram mulțumită, la aplicarea foiței de aur, care semnifică lumina lui Dumnezeu, truda mea era corectată. La una din expuneri de icoane, o doamnă din parohie m-a întrebat dacă vreau să pictez într-o biserică din satul ei natal. Enoriașii doreau ca pictura iconostasului din biserică mare ajunsă la ortodocși, construită cu sacrificii de bunicii și părinții lor, să fie pe iconostasul bisericeții noi, construită de ei. Iconostasul din biserică părinților scăpase ca prin minune de flăcările unui incendiu. Am ajuns să pictez în ulei icoanele iconostasului bisericeții din Lemniu, construită de greco-catolicii satului. Pentru apostoli am utilizat, în înțelegere cu credincioșii, figurile celor 12 episcopi ai noștri, "apostolii noștri". După aceste picturi m-am simțit împăcată că am folosit puțin "talantul" primit (chiar dacă, la cererea protopopului locului, înainte de sfințirea bisericii a trebuit să înlocuiesc figurile episcopilor noștri cu alte figuri..).

În acest an, peste care am trecut cu toții cu greu, ni s-a subliniat de multe ori că "distanțarea" are, de fapt, o latură pozitivă, aceea a ne apleca mai mult spre interior, de a ne descoperi nevoile sufletului, ale

familiei, ale copiilor. Avem prilejul să imităm biserica primară, pe primii creștini persecutați sau pe cei din Biserica noastră Greco-Catolică Unită cu Roma, desființată în comunism, care aveau biserica în propria casă, unde preotul ținea Sfânta Liturghie sau cununia, cu riscul de a fi închis sau exterminat, iar tatăl deslușea seara familiei tainele Sfintei Scripturi. Ce ideal minunat pentru noi, în această eră, ca tatăl să fie și preot! Este de vis! Oare știm că la Botez, fiecare din noi am devenit preot, profet și rege?

Am fost îndemnați să avem propriul altar în casele noastre, cu cruce și icoane, unde să ne strângem să ne rugăm împreună seara, să uităm de stresul pe care mass-media îl trezește cu atâtea știri false sau distorsionate. Sfintele Liturghii urmărite la televizor sau pe calculator, ascultate la Radio Maria și cuminecarea spirituală ne-au fost și ne sunt de mare ajutor. Am putut urmări și mai urmărim cateheze pe Internet, alături de romano-catolici din toată țara. Am învățat că suferința oferită împreună cu crucea noastră alături de crucea și suferința lui Isus, este o comoară, este izvorul mântuirii, atât pentru noi cât și pentru aproapele.

Întorcându-mă la icoană, am putut redescoperi puterea ei pentru a ne apropia de Isus, de Preasfânta Fecioară, de Pruncul Isus, de sfinți, simțindu-i aproape în casele noastre, dar mai ales în suflete. Privind icoana,

(continuare în pag. 15)

Să ne rugăm împreună

Amintește-ți, o preacurat logodnic al Fecioarei Maria, o iubitul meu ocrotitor, Sfinte Iosife, că nu s-a auzit vreodată ca cineva să fi cerut ocrotirea și ajutorul tău, fără a fi mângâiat.

Cu această încredere eu alerg la tine și te rog (*spun cererea*). O, Sfinte Iosife, ascultă rugăciunea mea, primește-o și împlinește-o! Amin.

(urmare din pag. 14)

ne transfigurăm, ne deschidem sufletul lui Isus și putem să-i vorbim ca celui mai bun prieten. Învățăm să ne rugăm cu inima, să ne examinăm seara conștiința.

Și nu e puțin lucru, pentru că în acest an timpul parcă s-a dilatat. Am avut mai mult timp! Înțeleptul, blândul și smeritul Episcop al Eparhiei noastre de Cluj-Gherla, Florentin Crihălmeanu, plecat de curând la Casa Tatălui, ne atenționa atât de frumos la trecerea dintre ani, la Radio Maria: "... utilizarea timpului va fi un subiect al judecății noastre.".. "...trebuie să știm că totul se joacă aici, pe pământ; aici ne dobândim, de fapt, mântuirea, în acest timp. De aici prețiozitatea timpului pe care îl trăim.".. "Îți doresc să ai timp; nu-ți îți doresc un har oarecare, îți doresc ceea ce mulți nu au; îți doresc să ai timp pentru a te distra și a râde, îți doresc timp pentru

ceea ce faci, pentru ceea ce gândești; nu doar pentru tine însuși, dar și pentru a-l putea oferi celorlalți; îți urez să ai timp nu pentru a te grăbi și a fugi, ci pentru a fi bucuros, a fi vesel; îți urez timp nu doar pentru a trece, îți urez timp pentru a rămâne, timp pentru a te minuna, timp pentru a te încredința, timp pentru a atinge stelele, timp pentru a crește și a te maturiza; îți urez timp pentru spera din nou și pentru a iubi din nou, îți urez să ai timp pentru a te găsi pe tine însuși, și vei găsi o persoană minunată! pentru a trăi în fiecare zi, fiecare oră ca pe un dar; îți doresc să ai timp pentru viața ta, căci timpul trece prea lent pentru cel care așteaptă, prea rapid pentru cel care se bucură, prea greu pentru cel care suferă, dar pentru cel care iubește, timpul înseamnă veșnicie."

Monica CULEA

Congregația Maicii Domnului - Centenar

2 februarie 1921-2 februarie 2021

„Noi Vasile Suci, din mila lui Dumnezeu și grație Sfântului Scaun Apostolic al Romei, Arhiepiscop și Mitropolit de Alba Iulia și Făgăraș ... decretăm de întemeiată Congregația Surorilor Române din Blaj...”

Era într-o zi de Sărbătoare, era ”Întâmpinarea Domnului” a anului 1921, timp în care mai era vie în suflete bucuria Nașterii Domnului și puternica speranța de bine a începutului de an.

„Spiritul rugăciunii și al muncii va trebui să străbată întreaga viață a Surorilor acestei Congregații, spirit ce va face, credem, cu ajutorul darului puternicului Dumnezeu, ca smeritul început de astăzi să fie o sămânță binecuvântată care să aducă roadele cele mai bogate” (Decretul de înființare nr.506, 2 februarie 1921).

Și Înalt Preasfinția Sa a pus această primă Congregație feminină din Biserica Greco-Catolică, *„sub scutul Preasfintei de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioară Maria”*.

Astfel, Mitropolitul Vasile Suci a împlinit dorința antecesorilor săi de a avea în Biserica Română Unită cu Roma *„o mănăstire de călugărițe”* asemenea celor din Occidentul catolic, cu menirea *„să apropie cât mai mult neamul nostru de Domnul”*.

În cursul celor o sută de ani de viață, drumul Congregației a fost călăuzit de Dumnezeu. Începutul - cu cele patru Surori chemate să îngrijească

copiii din Orfelinatul de la Blaj, deschis de Mitropolie pentru copiii orfani din Primul Război Mondial - amintește simplitatea nașterii din Betleem. De acolo, călugărițele au primit lumină și au dat-o neîncetat, unite cu Biserica, cu Arhieriei ei și cu rugăciunea. *„Doamne, Isuse, dă-ne harul să te vedem pe Tine în unul fiecare din copiii încredințați nouă și să formăm în ei chipul Tău Preasfânt”*, se ruga gândul și inima primelor Surori.

Acesta a fost nucleul Congregației ”Maicii Domnului” (CMD), dezvoltarea căreia Mitropolitul a încredințat-o Sorei Febronia Mureșan, profesoară de limba germană din Ordinul ”Franciscanelor Sărace”. Puternică, bună organizatoare, cu experiență și formatoare inteligentă, Sora Febronia a făcut să fie depășite greutățile începutului, întărită de rugăciunea: *„Părinte Ceresc, în numele Fiului Tău preaiubit, Te rugăm să binecuvântezi această Congregație și s-o faci grădina Ta aleasă, din care să poți culege oricând roade de iubire, de jertfă și devotament pentru Biserică, Neam și pentru toți...”*

Sora Febronia a fost prima Superioară generală a Congregației întemeiată la Blaj, stabilită scurt timp cu Orfelinatul la Obreja, revenită la Blaj și, prin filiale, răspândită în toată Transilvania, dar și în Vechiul

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

Regat: Cluj, Sibiu, Reghin, Mediaș, Turda, Sebeș, Aiud, Sovata, Geoagiu, București, Ploiești, Craiova și Brăila.

Regulile de viață trăite - *credință și încredere în Dumnezeu, abnegație pentru binele Bisericii și a aproapelui, ajutat să cunoască pe Dumnezeu și cultura creștină, spiritul de sacrificiu și implicarea în viața Bisericii Unite cu Roma și a neamului* - au făcut ca dorința Mitropolitului fondator să se împlinească și Congregația „*să prindă rădăcini adânci în Biserica noastră Greco-Catolică Română...*”, realizând scopul pentru care a fost creată: educarea tineretului și participarea la viața și necesitățile Bisericii.

Momentele cruciale în drumul Congregației au însemnat întotdeauna o depășire. Congregația s-a reliefat prin două ramuri: *educativă, social-caritativă și contemplativă*. Surorile din prima ramură îngrijeau bolnavii din spitale, erau și distinsele Surori din Clinicilor Universității din Cluj și Sibiu (în timpul Diktatului de la Viena).

Alte Surori erau destinate să formeze caracterele creștine în școlile încredințate Congregației sau întemeiate de Congregație - grădinițe, școli primare și licee - cu sprijinul Episcopilor continuatori ai fondatorului: Ioan Suciu, Iuliu Hossu și Mitropolitul Alexandru Nicolescu.

Una dintre cele mai mari opere ale Mitropolitului Vasile Suciu a fost crearea *Institutului Recunoștinței* din Blaj, un complex de școli pentru

fete: liceu teoretic, comercial, școală normală și de aplicație, școală de menaj, institut deschis în anul școlar 1926-1927.

ÎPS. Iuliu Hossu, la Cluj, a înființat Școala primară „Maica Domnului”, Institutul „Sfânta Tereza” (școală de menaj) și, pentru studente, Căminul „Sfânta Tereza”.

Și rugăciunea asigura dăruirea continuă a Surorilor din învățământ: „*Pentru vredniciile Tale, Isuse, dă-ne să rămânem toată viața în harul Tău ca să aducem roade vrednice de Împărăția Cerurilor*”, erau cuvintele zilnice înălțate la Cer.

Ramura contemplativă se distingea prin austeritate, imitația lui Cristos, meditație, rugăciune contemplativă și pregătirea pentru rezistență în fața persecuției Bisericii, persecuție care s-a dezlănțuit cu suprimarea Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, în 1948.

La beatificarea celor șapte Episcopi Martiri, la 2 iunie 2019, la Blaj, Papa Francisc a privit spre „*mărturia de fidelitate, la comuniunea cu Episcopul Romei*” a Bisericii Greco-Catolice Române în anii mulți ai persecuției, o istorie a suferinței în care Congregația *Maicii Domnului* își are paginile ei: o jertfă, o „*Cale a Crucii*” trăită dureros.

În toamna anului 1948, noaptea, la *Institutul Recunoștinței*, au năvălit mulțime de militari și civili, atunci

(continuare în pag. 18)

Surorile au trăit pentru prima dată spaima, erau în fața unui necunoscut primejdios. În fragilitatea și teama lor, și-au găsit tăria în rugăciune - era prima *Stațiune* pe drumul Calvarului. S-au refugiat în Capela Arhierilor și au rezistat, doar cu forța au fost încărcate într-un camion și duse la Obreja. Într-un răgaz scurt, au ținut *Exercițiile spirituale*, o altă *Stațiune* în care rugăciunea le-a întărit curajul: „*Surorilor, furtuni vor veni și asupra noastră. Dar să nu vă fie frică. Cristos va porunci valurilor și vântului, când El în înțelepciunea Sa va găsi de bine. Va fi glorios! Curaj! Încredeți-vă în Cristos. Biruința finală va fi a noastră!*” Erau cuvintele ce le auzeau și, amplificate, pătrundeau adânc în conștiințe. Preasfinția Sa Ioan Suci, „...*cel care nu era o zi să nu treacă pe la Surorile din Congregație*” - era modelul și reperul lor -, le vorbea despre purtarea „*crucii*” și sfințenia vieții.

La fel le vorbea Părintele spiritual al Congregației, Otto Farrenkopf, amintindu-le de sfințenia vieții lor comune, pentru apărarea căreia se cerea suferință: „*Noi trebuie să suferim pentru aceste comori sfinte!*”

Nu după mult timp, două convoaie de mașini s-au încrucișat undeva pe șosea, dincolo de Alba Iulia, erau Surorile de la Obreja și Jucul de Jos, duse spre o țintă necunoscută lor - erau deportate la Mănăstirea ortodoxă Bistrița, jud. Vâlcea.

Noua *Stațiune* accentua nesiguranța zilei și a celor care aveau să urmeze, rezistența le era numai în credință și rugăciune: „*Nu știm ce ne așteaptă, dar Tu, Doamne, fii cu noi! Avem nevoie să fii în mijlocul nostru, alături de noi în toate împrejurările în care vom ajunge!*”

La următoarea *Stațiune*, la Mănăstirea Bistrița, sub amenințare, li s-a impus să-și părăsească credința, să treacă la Biserica Ortodoxă, dar răspunsul Surorilor a fost refuzul și mărturisirea credinței catolice: „*Noi vă spunem definitiv că nu trecem și nu părăsim religia catolică. Sunt zadarnice toate eforturile dumneavoastră, noi n-avem gând de schimbat religii*”.

Peste ani, Sora Superioară generală Sofia Mureșan a evocat suferințele Surorilor: Superioarele au fost izolate de comunitate și comunitatea risipită peste tot în Ardeal, încât, pe Drumul Crucii, fiecare călugăriță și-a avut *Stațiunea* durerii personale. Trăirea vieții consacrate era tainica putere ce le ținea însă unite; chiar dacă unele dintre ele, între care și Superioarele, erau „*în închisori grele, în suferințe, umiliri și înjosiri*”, toate, în închisoare sau în libertate, erau într-o continuă luptă pentru supraviețuire, în inimă cu speranță și încredere în biruința Bisericii, aceasta era *Stațiunea lor comună*.

În clandestinitate, au reușit
(continuare în pag. 19)

să se reorganizeze în grupuri mici, continuând învățătura Mitropolitului Vasile Suci, fondatorul, prin jertfe, fapte, rugăciune și mărturisirea credinței situându-se în Biserica lui Cristos prigonită în secolul al XX-lea.

La consacrarea de Episcopi a PSS Vasile Hossu și a PSS Lucian Mureșan, pe 27 mai 1990, la Baia Mare, sub Cerul lui Dumnezeu, nefiindu-ne înapoiată nici astăzi Catedrala, Surorile Maicii Domnului ne-au impresionat puternic. Erau multe, în ținuta veche cunoscută nouă, o familie senină și solidară, fără urmele suferințelor, erau numai bucurie, trăiau și exprimau atât de puternic bucuria pentru Biserica ce renăștea, încât ne-o transmiteau și noi simțeam că o primim și vrem să le fim alături.

Din meditațiile care le-au însoțit pe Surori în drumul Calvarului, nu putea lipsi înfruntarea dintre Bine și Rău, dar prin misterul Învierii lui Cristos, Crucea nu avea să fie ultimul cuvânt. Forța de a rezidi Congregația, după obținerea libertății Bisericii Greco-Catolice, a făcut ca astăzi Surorile Maicii Domnului să fie în aproape toată Transilvania. În prezent, „din darul și din vrerea Domnului”, având binecuvântarea Ierarhului locului, Surorile Congregației sunt prezente în Biserică, la Cluj-Napoca (două comunități), aici este și „Casa Generală” a Congregației, la Blaj fiind și „Casa-Mamă” a Congregației, la Sighetu Marmației, la Oradea, iar

dincolo de hotare, la Roma. Surorile lucrează în orfelinate, spitale, grădinițe, învățământ liceal și universitar, împlinindu-și vocația după cerințele Papei Francisc: „*Privind trecutul cu recunoștință, trăind prezentul cu pasiune și îmbrățișând viitorul cu speranță*”.

Logo-ul Centenarului reprezintă Congregația însăși: în centru este Sfânta Fecioară, Ocrotitoarea, care poartă în brațe Congregația. O poartă de la începuturi, a purtat-o și în anii de clandestinitate ai Bisericii, sprijinindu-i apostolatul, iar marele întemeietor le ajuta să întrezărească perspectivele luminoase ale Congregației și Mitropolitul Alexandru Todea le făcea realizabile. Sfânta Fecioară o poartă și în acești ani și o sprijină ca, prin cuvânt și fapte, să ducă lumii de astăzi Vestea cea Bună.

Din anul acesta, Congregația *Maicii Domnului* va intra în al doilea secol de viață aducând cu sine o comoară de credință, fidelitate, înțelepciune și iubire. Pline de curaj în fața dificultăților acestei lumi, Surorile vor continua să arunce sămânța „*pe stâncă, pe drum, printre măcăciuni și pe pământ bun...*”, în suflet cu rugăciunea noului început: „*Te rugăm, Doamne, ca prin <Grădina Ta aleasă> (Congregația) să transformi inimi și vieți și să deschizi iarăși drumul credinței*”.

La mulți ani, Sfântă Congregație a Sfintei Fecioare Maria!

Otilia BĂLAȘ

O rugăciune la început de an ...

Fiecare început de an ne este o speranță și o promisiune de mai bine. Credem că este cu adevărat o șansă și o bucurie să ne putem ruga împreună cu un suflet curat de copil, acum, în acest încercat timp în care viețile noastre sunt atinse de teama de ceea ce va urma să primim, dar mai ales de dorul ce întâmpină speranța că va fi bine, că IUBIREA lui Isus ne va părăsi. **Cristian** este un copil frumos, un copil care este iubit de familie și cei ce-l au în preajmă, un copil care își trăiește copilăria cu entuziasmul, dar și înțelepciunea vârstei, știind că nu este niciodată singur. Să ne rugăm cu el lui Isus, să ne rugăm cerând să fim ocrotiți și iubiți în noul an și să nu uităm să începem și să terminăm cu recunoașterea și recunoștința pentru ceea ce avem.

Isuse, îți mulțumesc că mi-ai dat viață, putere, că m-ai făcut mare, că ai avut grijă de mine și în special pentru toate lucrurile frumoase pe care le am în viața mea. Toate lucrurile acestea nu le-aș fi putut realiza fără Tine.

Am o familie frumoasă și mulți prieteni buni și pot mereu să râd cu ei, să glumesc, pentru că l-ai ajutat pe fiecare cu bunătatea și iubirea Ta în care nu se găsește pic de ură, doar fericire.

Mereu, când mi-a fost mai greu ai fost lângă mine și m-ai ajutat cum știai Tu mai bine, iar eu îți mulțumesc rugându-mă în fiecare seară, mulțumindu-ți pentru tot ce mi-ai dăruit Tu mai bun.

Te rog să-mi dăruiești toate lucrurile bune și mai puțin bune, cum dorești Tu, pentru că nu putem fi tot timpul fericiți, dar îmi doresc să se termine pandemia, ca toți oamenii buni și cei ce vor deveni astfel mai puțin răi, să se întoarcă la viețile lor obișnuite, noi, copiii, să mergem iar la școală, să ne putem îmbrățișa, să ne bucurăm că s-a sfârșit pandemia și să fim fericiți din nou.

Cu siguranță vei avea grijă de noi și de acum încolo. Îți mulțumesc pentru tot ce am !

Cu iubire,

Cristian BANDICI (11 ani)

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)